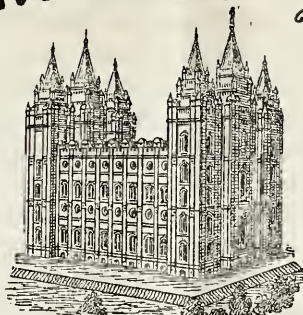

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 19

1 Oktober 1904

53 Aargang

Synd er Aarsagen til Grafald.

Tale* af Præsident Heber J. Grant

i Kjøbenhavn den 5 August 1904.

Det er med inderlig Tilfredshed, at jeg i Aften hilser paa mine Brødre og Søstre i denne By. Jeg har længe nærret Ønsket om at se de skandinaviske Lande. Fra min tidligste Ungdom har jeg haft Agtelse for og Kjærlighed til Crastus Snow — den Mand, som var et Redskab i Herrens Haand til at aabne Evangeliets Dør her i Norden. Jeg har altid følt, at Herren i ham valgte den rette Mand til denne Mission. Da han døde, blev Anthon H. Lund, som jeg har kjendt i mange Aar, kaldet til at indtage hans Plads i de Tolvs Forsamling og valgtes for faa Aar siden til en af Præsident Joseph F. Smiths Raadgivere. Saa-vel den Gang, som da han blev valgt til Apostel, følte jeg, at han var den bedste, den mest ydmyge og den vise, som kunde vælges. Jeg har lært at elske denne Mand, og det har glædet mig at se hans Fædreland; jeg beklager kun eet: at jeg ikke kan tale hans Modersmaal. Jeg priser min himmelske Fader for Vidnesbyrdet om Evangeliet. Intet i Verden giver En saa inderlig en Glæde som at virke for Evangeliet og bringe Sjæle til Gud. Hverken finansiel eller politisk Virksomhed kan give denne Tilfredshed.

Frelseren sagde: „Min Lære er ikke min, men hans, der sendte mig; om Noget vil gjøre hans Villie, skal han kjende om Læren, enten den

* Redstrevet efter Hufvommøllen af Konferencepræsident H. J. Christianen, som ved den paa-gældende Lejlighed var Tolk.

er af Gud, eller jeg taler af mig selv." Jeg tør sige, at naar et Medlem af denne Kirke stadig har ført et dydigt og rent Levnet og praktiseret Evangeliets Lære, er det ingenfinde bleven formørket i Sindet og har ikke tabt Troen paa Evangeliet. Jeg har endnu aldrig hørt om noget Saadant, og dersom det skulde ske, vilde jeg ikke kunne forklare det. Det har derimod altid vist sig, at de, som have brudt Dydens og Retfærdighedens Bud, ere faldne fra Kirken, og dette er for mig et af Vidnesbyrdene om dette Værks Guddommelighed. Jeg vil opmuntre eder, mine Søstende, til at holde fast ved Evangeliet og efterleve dets saliggjørende Principer. Opfyld eders Pligter i alle Henseender og gjør, hvad der er Ret; da vil Herren velsigne eder og bevare eder i Troen. Jeg hørte en Gang en Mand sige, at dersom vi vilde efterleve Visdomsordet, da vilde vi aldrig blive formørkede i Sindet eller tabe Troen. Jeg tror det samme. Men den omtalte Mand begyndte senere selv at hengive sig til berusende Drikke og Brugen af Tobak, og hvad var Følgen? Hans Sind blev formørket; han blev en Apostat og en Fjende af dette Værk. Han brød sit Løfte til Gud og omvendte sig ikke.

Det siges i Paktens Bog i 3 og 6 Kap.: „Thi endstjøndt et Menneske kan have mange Aabenbaringer, og have Magt til at gjøre mange kraftige Gjerninger, maa han dog falde og paadrage sig den retfærdige Guds Straf, dersom han roser sig af sin egen Styrke, ringeagter Guds Raad og følger sin egen Villies og forsængelige Begjærligheds Tilskyndelser.“

„Betragter Bunderne i min Side og Naglegabene i mine Hænder og Fødder; værer bestandige, holder mine Befalinger, og I skulle arve Himmeriges Rige. Amen.“ Der er dem, som mene, at hvis de blot kunde faa en eller anden mirakuløs Tilskjendegivelse, saa vilde de blive trofaste i Kirken. Men det er en skjæbnesvanger Mening. De, som have set de største Mirakler i denne Kirke, ere ofte faldne fra. Vi have et Exempel herpaa i Oliver Cowdery; skjøndt han havde set Frelseren, faldt han alligevel som et Offer for Synden og blev udelukket af Kirken. Jeg kjender en Mand, som en Gang virkede sammen med en fremragende Missionær i Skotland. Denne Mand havde i sin Missionstid hørt ham profetere, at der vilde udbryde Kolera i Skotland; men hvis de Hellige vilde holde Visdomsordet, lovede han dem i Herrens Navn, at ingen af dem, som bleve angrebne af Sygdommen, skulde dø, men helbredes ved Uldsternes Administration. Denne Profeti blev udtalt paa et Tidspunkt, hvor der ingen Kolera var og heller ikke Udsigt til nogen. Men Koleraen kom, og de to Uldster gik da fra Hus til Hus og salvede de Syge, som næsten øjeblikkelig bleve helbrede; ingen af dem døde. Den omtalte Mand apostaserede senere fra Kirken. Da hans tidligere Medarbejder i Missionsmarken ved en vis Lejlighed omtalte denne Begivenhed for ham, erkjendte han, at det var Sandhed, og at han var

en Frasalden og Overtræder, som maatte være beredt paa at blive for-dømt.

Hvor vi end komme i Skandinavien, England, Schweiz, Tyskland eller Verne i Stillehavet, alle Steder er Vidnesbyrdet om Evangeliets Sandhed det samme. Vi have ved at vise Lydighed mod de samme Principer modtaget den samme Aand. Vi ere alle Brødre og Søstre. Jeg virkede engang blandt Indianerne som Missionær. Uagtet dette Folk er raat og uciviliseret, bevirkede dog Guds Aand, at jeg fik Kjerlighed til det.

Jeg har ofte lagt Mærke til, at Søftende kunne græde af Glæde, naar de ere komne hjem til Zion og der have modt den Missionær, som havde været et Redskab i Herrens Haand til at bringe dem under Evangeliet. Saa stor er denne Kjerlighed, at den kan overgaa den, som vi føle overfor vore egne Slægtninge. Det er en Følge af den Hellig-Aands Gave og de stærke Baand, hvormed Evangeliet sammenknytter os. Denne Aand over den samme Indflydelse overalt og vidner om dette Værks Guddommelighed. Lederne af denne Kirke ere i Amerika almindelig anerkjendte for at være klarsehede og vise Mænd, og man beundrer den Enighed, som de have tilvejebragt hos dette Folk, der er indsamlet fra alle Nationer og har medbragt forskellige Traditioner. Denne store Gjerning er dog ikke en Følge af menneskelig Visdom, men skyldes den Hellig Aands Inspiration, som disse Mænd ere begavede med. Dette Værk ledes ved Guds bemyndigede Mænd og ved Aabenbarelsens Aand; derfor hersker denne Enighed blandt Folket. Maa Gud velsigne eder, saa at I kunne forblive trofaste i Kirken, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Brev Leo Tolstoy om Krigen.

„Taler imod Krig og forkynnder Fred.“
(Pagtens Bog Kap. 98.)

Den bekjendte russiske Forfatter, Grev Leo Tolstoy, har i London Times for den 27 Juni skrevet en længere Artikel om den nuværende Krig mellem Rusland og Japan. Artiklen har til Overskrift: „Tænk jer om“, og den er holdt i skarpe Udtryk, men virker helt igjennem betagende ved sin Indignation. Pressen overalt i den civiliserede Verden har da ogsaa beskæftiget sig med den og knyttet Kommentarer til den. Som Motto benytter Forfatteren Jesu Ord til Jøderne, da de kom imod ham: „Denne er eders Time og Mørkets Magt.“ Artiklen er oversat paa Dansk af Wilhelm Holm og udkommen som Bjece paa Milos Forlag i Odense. Vi tillade os her at citere enkelte Brudstykker af den:

„Atter Krig! Atter Lidelser, unødvendige for Noget, uden virkelig Grund! Atter Svig, atter almindelig Fordummelse og Menneſtehedens Fornedrelse!

Mennesker, som ere skilte fra hinanden ved Tusinder af Mile, Hundrede Tusinder af Mennesker (paa den ene Side Buddhister, hvis Love forbyde dem at dræbe, ikke blot Mennesker, men endogfaa Dyr, paa den anden Side Kristne, der bekjende sig til Broderlighedens og Kjærlighedens Lov) søge som vilde Dyr til Lands og til Bands hverandre op for at dræbe, martre og lemleste paa det grusomste. Hvor kan dette dog være? Er det Drøm eller Virkelighed? Der ster Noget, som ikke burde, ikke skulde kunne ske. Man ønsker, at det var en Drøm, og længe efter at vaagne op af den.

Men nej, det er ikke nogen Drøm, det er den frygtelige Virkelighed.

Man kunde endda forstaa, at en stakkels, uvidende Japaneser, ført bag Lyset, revet bort fra sin Mark og indbildt, at Buddhismen ikke bestaar i at nære Medlidenhed med ethvert levende Væsen, men i at ofre til Guderne, og at en lignende stakkels uvidende Fyr fra Egnene ved Tula eller Nisjni Nowgorod, som man har indbildt, at Kristendommen bestaar i at læse Bønner til Kristus, Madonna, Helgenerne og deres Billeder — man kunde forstaa, at saadanne ulykkelige Mennesker, som ved Arhundrederes Bold og Svig vare bragte til at anerkjende den største Forbrydelse i Verden, Brodermordet, som en lovlig Handling, kunde begaa disse rædselsfulde Gjerninger uden at betragte sig selv som skyldbetyngede.

Men hvorledes kunne saakaldte oplyste Mennesker prædike Krig, tage Del i den og, hvad der er det værste, uden selv at udsætte sig for Krigens Farer ophidsse Andre dertil og sende deres ulykkelige, bedragne Brødre ud i Kampen? Disse saakaldte oplyste Mennesker kunne umuligt være uvidende, jeg vil ikke sige om Kristendommens Lov, hvis de anse sig selv for at være Kristne, men om Alt, hvad der er bleven og bliver skrevet, Alt, hvad der er bleven og bliver sagt om Krigens Grusomhed, Taabelighed og Meningsløshed. De blive betragtede som oplyste Mennesker, netop fordi de vide alt dette. Flertallet af dem har selv skrevet og talt derom. Ikke at tale om Haager-Konferencen, som fremkaldte hele Verdens Beundring, eller alle de Bøger, Brochurer, Avisartikler og Taler, der have fremhævet Muligheden af at løse internationale Stridsspørgsmaal ved en international Boldgift — intet oplyst Menneske kan i det hele taget være uvidende om, at det almindelige Kapløb mellem Staterne i Henseende til Rustninger uundgaeligt maa føre til uendelige Krige eller til en almindelig Bankerot eller maaste til begge Dele. De kunne ligesaa lidt være uvidende om, at foruden den taabelige og formaalsløse Udgiften af Milliarder af Rubler, som repræsenterer menneskeligt Arbejde, til Krigsforberedelserne, er der under Krigen selv Millioner af de mest energiske og kraftigste Mænd, der gaa til Grunde i den Periode af deres Liv, der er bedst stiftet til produktivt Arbejde (i forrige Arhundrede har Krigen kostet 14 Millioner Mennesker Livet). Oplyste Folk kunne ikke være

uvidende om, at Marjagerne til Krigene altid ere af den Art, at de ikke alene ikke ere et Menneſkeliv værd, men ikke engang en Hundrededel af de Beløb, der udgives til Krigene (under Kampen for Negrenes Frigivelse blev der udgivet langt mere, end det vilde have koſtet at frikjøbe dem fra Slaveriet) . . .

Hele Ruſland over, fra Kejſerpaladſet til den fjernſtliggende Landsby, ſtaa Præſterne, der kalde ſig Kriſtne, og anraabe den Gud, der befalede at elſke ſine Fjender, den Gud, der er ſelve Kjærligheden, om at yde ſin Hjælp til det djævelſke Værk at myrde de fleſt mulige Menneſter.

Bedøvede af Bønner, Prædikener, Formaninger, af Proceſſioner, Billeder og Uviſer forlade Kanonerneſ Føde, hundrede Tusinder af uniformerede Mænd, udruſtede med alle Slags dødbringende Vaaben, deres Forældre, Huſtruer og Børn; med Hjerterne fulde af Rval, men med hyklet Munterhed drage de aſted for med Fare for deres Liv at begaa den forfærdeligſte Forbrydelse, at dræbe Menneſter, ſom de ikke kjende, og ſom ikke have gjort dem noget Ondt. Og de blive ledſagede af Læger og Sygeplejerſker, ſom paa en eller anden Maade bilde ſig ind, at de ikke hjemme kunne hjælpe jævne, fredelige Folk, ſom lide, men kun kunne hjælpe dem, der ere optagne af at myrde hverandre. De, ſom blive hjemme, ere glade ved Eſterretningerne om Menneſtemyrderierne, og naar de høre, at mange Japaneſere ere dræbte, takke de et Væſen, de kalde Gud.

Alt dette bliver ikke blot betragtet ſom et Beviſ paa ophøjede Følelſer, men hvis de, der holde ſig tilbage fra ſligt, ville ſøge at bringe Andre ud af Bildfarelſen, benævnes de Forrædere og ſtaa i Fare for at blive udfkjældte og pryglede af den brutale Mængde, der til Forſvar for ſit Vanvid og ſin Gruſomhed kun har eet Vaaben, den raa Kraft.

Det er, ligesom der aldrig har levet Mænd ſom Voltaire, Montaigne, Paſcal, Swift, Kant, Spinoza eller Hundreder af andre Skribenter, ſom med ſtor Kraft have fremſtillet Krigens Taabelighed og Galſkab og ſkildret dens Gruſomhed, Umoralitet og Raahed; og fremfor Alt er det, ſom om der aldrig havde exiſteret en Kriſtus og hans Lære om Menneſkeheden ſom et Broderſkab og Kjærlighed til Gud og Næſten.

Naar man mindes alt dette og ſer, hvad der nu foregaar om En, føler man en Rædſel, mindre over Krigens Uſkyeligheder end over det forfærdeligſte af Alt, Erkjendteſen af den menneſkelige Fornuſts Uſmagt.

Det eneſte, der ſtiller Menneſket fra Dhyret, det, hvorpaa hans Værd beror, hans Fornuſt, det betragtes ſom noget unødvendigt, og ikke blot ſom en unyttig, men en ſkadelig Tilgift, der ligesrem hindrer Handlingen, ſom en Tøjle, der er falden af Heſtens Hoved og nu er indviklet i dens Ven og kun hidſer den.

Det er forſtaaeligt, at en Hedning, en Græker, en Romer, ja ſelv en Kriſten i Middelalderen, ſom ikke kjendte Evangeliet og blindt troede paa alle Kirkenſ Forſkrifter, kunde gaa i Krig og i Slaget føle Stolthed

over sine krigeriske Bedrifter; men hvorledes kan en troende Kristen, ja selv en Tivler, der dog uvilkaarlig er gennemtrængt af de kristne Ideal-aler om Broderskab og Kjærlighed, som har inspireret vor Tids Filosofer, Moralister og Kunstnere til deres Værker, hvorledes kan, siger jeg, en saadan Mand tage et Gevær eller betjene en Kanon og sigte paa en Skare af sine Medmennesker med Ønsket om at dræbe saa mange af dem som muligt? . . .

For to Tusinde Aar siden jagde Johannes den Døber og senere Kristus: „Timen er kommen, og Guds Rige er nær, omvender eder og tror paa Evangeliet (Mark. 1:15), og dersom I ikke omvende eder, skulle I alle omkomme“ (Luk. 13:5). Men Menneskene lyttede ikke til dem, og den Ødelæggelse, de forudsagde, er allerede nær, og vor Tids Mennesker kunne ikke undgaa at se den. Vi ere allerede nær Undergangen, og derfor kunne vi ikke lade hine gammeldags, men for os nye Midler til Frelse upaa-agtede. Vi kunne ikke undlade at se, at foruden alle de andre Ulykker, der stamme fra vort daarlige og ufornuftige Liv, maa Kustningerne og Krigene, der uundgaaelig opstaa af dem, usejlsbarlig ødelægge os. Vi maa indse, at alle af Mennesker opfundne Midler til Frelse for disse Under vise sig og maa vise sig at være uvirksomme, og at Nationernes ulykkebringende Væbning stadig maa tage til. Og derfor henvende Kristi Ord sig til os og vor Tid mere end til nogen anden. Kristus sagde: „Tænk dig om“ — det vil sige: Lad ethvert Menneske afbryde det Arbejde, han er begyndt paa, og spørge sig selv: „Hvem er jeg? Hvorfra er jeg kommen, og hvortil er jeg bestemt?“ Og naar du har besvaret dette Spørgsmaal, saa afgjør, efter som Svaret lyder, om det, du gjør, er i Overensstemmelse med din Bestemmelse. Og ethvert Menneske af vor Verden og paa vor Tid vil, naar han er bekendt med Kristendommens Hovedlærdomme, kun behøve i et Minut at afbryde sin Virksomhed, glemme sin Stilling blandt Menneskene som Czar, Soldat, Minister eller Journalist og alvorligt spørge sig selv, hvem han er, og hvad der er hans Bestemmelse — for at begynde at tvivle om sine Handlingers Nytte, Lovlighed og Fornuftmæssighed. „Før jeg blev Czar, Soldat, Minister og Journalist,“ maa ethvert Menneske paa vor Tid i den kristne Verden sige til sig selv, „er jeg først og fremmest et Menneske, det vil sige et organisk Væsen, der er sendt af en Højeres Villie til et Universum, uendeligt i Tid og Rum, for at jeg, efter at have været der, skal dø, det vil sige forsvinde derfra. Og derfor ere alle de personlige, sociale, ja endogjaa de almene mennekelige Maal, som jeg kan stille mig selv, og som blive mig stillede af andre Mennesker, alle ubetydelige i Betragtning af mit Livs Korthed og Universets Uendelighed og burde derfor underordnes det højere Maal, som jeg er sendt til Verden for at naa. Det højeste Maal er uopnaeligt for mig paa Grund af min Begrænsning, men det eksisterer (da der maa være en Hensigt med Alt, hvad der

existerer), og min Sag er det at virke for det, det vil sige, min Bestemmelse er at være en Guds Arbejder, at fremme hans Værk." Og efter at have forstaaet denne Bestemmelse maa ethvert Menneske lige fra Kejseren til Soldaten ikke kunne undlade at se anderledes paa de Pligter, som han har paataget sig eller andre Mennesker paalagt ham . . .

Hvor besynderligt det end maa synes, kan den grundigste og sikreste Befrielse fra alle de Ulykker, som Menneskene paaføre sig selv, og fra den frygteligste af dem alle — Krigen — opnaas, ikke ved nogle ydre, almindelige Forholdsregler, men kun ved det simple Spørgsmaal af hvert enkelt Menneske til Samvittigheden, saaledes som Kristus for 1900 Aar siden foreslog — at Enhver skulde tænke sig om og spørge sig selv om, hvem han er, hvorfor han lever, og hvad han skulde og ikke skulde gøre.

Det Onde, hvorunder vor Tids Mennesker lider, er Resultatet af den Kjendsgjerning, at Flertallet lever uden det, som alene yder den menneskelige Virksomhed en fornuftig Rettesnor — uden Religion, ikke den Religion, som bestaar i Troen paa Dogmer, i Opholdelsen af Ritualet, som yder en behagelig Udspredelse, Trøst, Opmuntring, men den Religion, som knytter Mennesket til Gud og derfor giver al menneskelig Virksomhed en almindelig højere Retning, og uden den staa Menneskene paa Dyrenes Standpunkt og endog lavere. Dette Onde, som leder Mennesket til uundgaaelig Ødelæggelse, har vist sig med særlig Kraft i vor Tid, fordi Menneskene, der have mistet al fornuftig Rettesnor i Livet og sat alle Kræfter ind paa Opdagelser og Forbedringer, især paa det tekniske Omraade, have udviklet en uhyre Magt over Naturkræfterne, men da de ikke have haft nogen Vejledning til fornuftig Anvendelse af denne Magt, have de naturligt brugt den til Tilfredsstillelsen af deres laveste og mest dyriske Tilbøjeligheder . . .

Mennesket har intet; Valg han maa enten være Slave af den mest samvittighedsløse og frækste blandt Slaver eller ogsaa Guds Tjener, thi for Mennesket er der kun een Vej til Befrielse — at forene sin Villie med Guds Villie. Mennesker kunne ikke ophøre med at være Dyr eller Slaver, naar de ere berøvede Religionen, Nogle, fordi de selv forkaste Religionen, Andre, fordi de som Religion erkjende disse ydre afstræfkende Former, som have afløst den, og kun ledes af deres personlige Lyster, Frygt, menneskelige Love og fremfor Alt gjenfærdig Hypnotisme, og ingen ydre Anstrengelser kunne udrydde dem af denne dyriske eller slaviske Tilstand, thi det er kun Religionen, der gjør et Menneske fri.

Og de fleste Mennesker i vor Tid ere berøvede den."

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 1 Oktober 1904

En litterær Mission.

Kirkens assisterende Historieskriver, Andrew Jensen, ankom den 21 September til Kjøbenhavn. Den fornemste Hensigt med hans Ankomst hertil er at udgive Joseph Smiths Levnedsløb i det dansk-norske Sprog. Den første dansk-norske Udgave af dette fortrinlige Værk blev i 1879 trykt i Salt Lake City; men Oplaget er nu helt udsolgt, og da kun faa Exemplarer deraf ere naaede til de skandinaviske Lande, have Kirkens Autoriteter anset det for betimeligt at foranstalte en ny Udgave af Bogen her. Manuskriptet til denne Udgave er nylig blevet gennemset og forbedret af Præsident Anthon H. Lund og Ældste Andrew Jensen, og Indholdet er forøget. Bogen vil uden Tvivl for vore Læsere være en kjærkommen Forøgelse af Kirkens sparsomme historiske Litteratur i Skandinavien.

Hundreder af Bøger, skrevne af forskjellige Forfattere, ere blevne udgivne imod os, og de have bragt saavel vor historiske som religiøse Stilling i Miscredit. Det maa derfor siges at være paa høje Tid, at vore Ældster faa et virksomt Middel i Hænde til Forsvar og Oplysning om den Mand, som var et Redskab i Guds Haand til at gjenoprette hans Kirke paa Jorden. Dette Værk indeholder ikke alene Joseph Smiths egne Optegnelser; men ogsaa hans Venner og Paarørende, som vare om ham i flere Aar og kjendte ham, meddele deres Vidnesbyrd om hans Livshistorie. Joseph Smith giver i sine Optegnelser en enkel, letfattelig Skildring af Herrens vidunderlige, men dog ligefremme Handlemaade; han fortæller paa sin ukunstlede Maade, hvorledes Gud styrede hans Fjeb fra hans Ungdomsdage — da Herren talede til ham, ligesom han aabenbarede sig for Profeten Samuel i hans unge Aar — og til ham i sin Manddom og Kraft stod som Leder for Kristi sande Kirke paa Jorden. Det er en enestaaende Levnedshistorie, og den burde læses med Estertanke af alle sandhedselkende Menneffer.

Vi hilse Broder Jensen hjertelig Velkommen og ønske ham Lykke og Velsignelse i hans ansvarfulde litterære Arbejde.

Indbydelse.

Alle vore Missionærer, som virke i den skandinaviske Mission, indbydes venligt til Konferencen i Stockholm og til at deltage i Højtideligheden ved Missionshusets Indvielse, der vil finde Sted Lørdag den 22 Oktober. Konferencen vil blive fortsat de følgende 3 à 4 Dage. Det forventes, at flere af Kirkens Autoriteter ville være tilstede.

Alle, som ønske at benytte Anledningen og tage ad Jernbanen fra Malmö, bedes snarest mulig indsende deres Navne til dette Kontor, da Jernbanekompagniet i Malmö har lovet os nedsat Tægt, naar et vist Antal tager Billet.

Anthon L. Skanckh,
Præsident over den skandinaviske Mission.

„Ikke Noget at komme for“.

Vor Tids Gejstlighed er stærkt rystet over, at de unge Mænd ikke søge Kirkerne. Ikke alene er deres Deltagelse i Gudstjenesten ringere, end den burde være, men den aftager ligefrem i en højst foruroligende Grad. Hr. Edward Bok, Redaktøren af Ladies Home Journal, har undersøgt Sagen, og han er kommen til den Slutning, at de unge Mænds Kirkegang er gaaet ned med otte Procent i Løbet af de sidste ni Aar.

Oversfor Hr. Bok udtalte flere Præster, at Aarsagen hertil maatte søges i de mange Søndagsfornøjelser; Andre gave Boldsplillet Skylden, atter Andre Cyklen. Men ude paa Landet, hvor Boldsplillet ikke dyrkes, og hvor der jo ikke er Udgang til de mange Søndagsfornøjelser, fandt Hr. Bok, at Forholdet var det samme. Hvad var Aarsagen der? Han begyndte nu at udspørge de unge Mænd, og Svaret var som Regel: „Man høfter ikke noget Udbytte af de Prædikener, man hører, saa det er ikke Umagen værd at gaa i Kirke for deres Skyld; der er ikke Noget at komme for.“ En ung Mand sagde om en bestemt Præst: „Han er ikke praktisk. Det er Alt sammen Theori, Ord og atter Ord. Han synes ikke at have været ude i Verden blandt Menneskene. Han har altfor meget studeret gamle Palæstina- og Kloster-Historier og kjender ikke Mennesker, kun Bøger. Jeg troede en Tid, at det kun var mig, der havde denne Mening; men Fader mener det samme, skjøndt det faldt ham svært at tilstaa det. Nu gaar han heller ikke mere i Kirke.“

Dette Svar, mener Hr. Bok, er det rigtige paa Spørgsmaalet om, hvorfor de unge Mænd ikke i større Antal besøge Kirkerne, og han slutter saaledes:

„Jeg har i mange Aar overvejet denne Sag angaaende de unge

Mænd og Kirkerne, og jeg er kommen til den Slutning, hvad enten Præsterne synes om det eller ikke, at Fejlen ligger mere i deres Prædikener end i Utilbøjelighed hos de unge Mænd til at komme og høre dem. Saasnart den unge Mand synes om det, der bliver prædikeret; saasnart han faar Indtryk af, at der er Noget at komme for, vil han uden Tøven søge Kirken."

Vi tro, at der er mere Sandhed i dette, end mange Præster kunne eller ville indse. Deres Prædikener ere altfor ofte lange og brede og formaar aldeles ikke at fængsle Tilhørerne. De tale paa egne, paa Balgmenighedens og paa Regjeringens Vegne, naagtet de ikke have noget specielt Budskab til Folket. De tale og tale i den Herres Navn, som de neppe kjende, naar det kommer til Stykket, og de prøve at behage, at underholde, fordi det nu engang er deres Levebrød.

Men dette er kun den ene Side af Sagen. Der er en anden. Det er ikke sikkert, at alle unge Mænd længes efter at gaa derhen, hvor de kunne modtage Undervisning, eller at de holde sig borte fra Steder, hvor de ikke kunne høre aandeligt Udbytte og berige deres Forstand. Hvor mange af dem ville af Kjærlighed til Kundskaben overvære de Forelæsninger, som holdes paa de forskjellige Læreaanstalter? Vilde vore Forelæsningsværelser ikke blive tyndt besatte, hvis Hensynet til Forældre og Venner og til de unge Mænds Fremtidsstilling ikke gjorde sig gjældende og til en vis Grad nødte dem til at møde. Have de fleste ikke erfaret, at mange unge Mennesker hellere ville overvære tarvelige Skuespil, Sportskampe og deltage i Varietelivet, letfærdige Selskaber o. lign.? Grunden hertil er sikkert ikke, at der paa saadanne Steder er „Noget at komme for“, men fordi det falder i de Unges Smag.

Forholdet er i Virkeligheden dette, at de lade ligeaa haant om at læse i Bibelen som om at gaa i Kirke. Det vil maaske interessere dem at læse en tarvelig Novelle, medens de finde det kjedsommeligt at læse et Kapitel af Evangelierne, der skildrer Frelserens Liv. Maa det ikke indrømmes, at det er, fordi man mener, at der i Bibelen ikke er „Noget at komme for“. De, som gaa i Kirke om Søndagen for at tjene Gud, ville altid finde „Noget at komme for“. Særlig ville de, som have det Privilegium at sidde under deres Røst, som forkyndte det specielle Budskab, at Gud atter har talet til Jorden, finde, at netop der er „Noget at komme for“.

Folket, som i Lignelsen blev indbudt til Kongesønnens Bryllup, undslog sig ikke ved at komme, fordi der ikke var „Noget at komme for“. De ringeagtede simpelthen Indbydelsen og bleve hjemme, En ved sin Gaard, en Anden ved sin Forretning osv. Denne Lignelse er et tro Billede af vor Tid. Menneskenes Hjerter vende sig bort fra Gud. De søge som de indbudte Gæster at finde Undskyldninger i deres daglige Anliggender og deres egne egenfjærlige Lyster.

Efteraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

Konferencen aabnedes den 20 August om Aftenen Kl. 8 i Missionshuset, Ofterhaugsgaden 27. Af Missionærer vare nærværende: Præsident over den europæiske Mission, Heber J. Grant, Præsident over den skandinaviske Mission, Anthon L. Stanchy, samt Missionærene, som virke i Konferencen.

Konferencepræsident Gilbert Torgersen præsiderede og bød de Forsamlede Velkommen. Derefter talede Vældsterne Peter C. Carlston, John E. Swenson, Peter Knudsen, Herman F. Thorup, Geo. A. Torgensen, Niels P. Nielsen jun. og Ole Andersen. Til Afvevling sang en Mandskvartet: „O, min Fader, du som kjender“. Derpaa fremstod Præsident Heber J. Grant med Vældste Otto J. Monson som Tolk. Han indprentede de Hellige Nødvendigheden af at meddele deres Bidnesbyrd og Kundskab om Evangeliet til andre Menneſter og omtalte Pligtforfømmelsernes Følger. Han havde aldrig kjendt nogen pligtopfyldende Mand i denne Kirke, som var faldet fra Troen, men derimod flere af den modsatte Bestaſſenhed. Mødet sluttedes med Takſigelse af Vældste Herman H. Danielsen.

Den 21 August, Søndag Form. Kl. 10¹/₂, afholdtes en Søndagsſkoleforhandling under Ledelse af Forſtander Anders D. Inggjærd. Repræſentanter for de 6 Skoler i Konferencen afgave Rapporter. Præsidenterne Grant og Stanchy opmuntrede Børnene med faderlige Ord.

I Mødet Søndag Eſterm. Kl. 3 foreslog Præsident Gilbert Torgersen Kirkenſ Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn. Alle Forſlag vedtoges enſtemmigt. Vældste Ugel L. Fikſtad og Præsident Stanchy vare Mødets første Talere. Præsident Grant, med Otto J. Monson som Tolk, ſagde, at det havde glædet ham ſærdeles at hilſe paa de ſandinaviske Hellige. Han dvælede ſærlig ved Frelſerens Miſſion. Selv om vi ſom hans Eſterfølgere bleve foragtede, kunde vi dog glæde os ved Sangens inſpirerende Ord: „Alt er vel! Om Hytten paa vor Rejſe brydes ned — Alt er vel!“

I Aftenmødet Kl. 7 talede Vældste Geo. A. Knudsen, der havde virket ſom Miſſionær i Trondhjems Konferenc. Han lignede vor Kirkeſ fuldkomne Organisation med Kirken, da Paulus levede. Præsident Stanchy ſagde, at han var kaldet ſom en Evangelietſ Budbærer af Herrens be- myndigede Tjenere, der beſad den ſamme Myndighed ſom Petrus i gamle Dage. Han omtalte Petrus Syn og Hedningernes Indpodning i det ſande Olieræ, hvorved de bleve delagtige i Guds Beſignelser. Til Afvevling foredrog Præsident Grants Datter en engelſk Sang.

Præsident Grant talde derpaa om ſin Miſſion i Japan. Han havde hovedſagelig opholdt ſig i Hovedſtaden Tokio, hvor han til en Begyndelse kun havde ringe Held med ſig. Tre Mænd annammede Evan-

geliet, men bleve ikke længe trofaste. Den første røvede af Missionærenes Benge, den anden besøgte ingen Møder i Løbet af 15 Maanedes, og den tredje forlangte at blive udelukket. Det japanse Folk var som et Hele det mest energiske Folk, han havde set og talt med. De besad et større Lærenemme end andre Nationer, hvorfor de ogsaa i de sidste Quartier ere gaaede fremad med Ræmpefritid. Han omtalte Japanernes store industrielle Udvikling og nævnedes deres gode Karaktertræk, som mange Folk havde en fejl Opfattelse af. Deres Renlighedsjands var f. Ex. langt større end mange europæiske Nationers. Han skildrede paa en livlig Maade deres daglige Levemaade. Japanerne vare meget patriotiske og villige til naarfømhelst at ofre deres Liv for Fædrelandet. Det var særlig vanskeligt at lære det japanse Sprog, som har et Alfabet af ikke mindre end 8,500 Bogstaver, medens det norske kun har 27; det maa desuden tales og skrives højt forskjelligt; men det vilde ikke vare længe, før dette Folk tilegnede sig det engelske Sprog. Naar vore udsendte Missionærer havde lært Sproget tilstrækkeligt, vilde forskjellige Skrifter og Bøger og Mormons Bog blive oversatte paa Japanse. Der var oprettet Søndagsskoler, som vare godt besøgte. Med Tiden vilde mange annamme Evangeliet i den opgaaende Sol's Land. Til Afvejling sang Koret Davids 18 Salme.

Præsident Gilbert Torgerjen udtalte sin Glæde over de hyperlige Lærdomme, som kom frem paa Konferencen. Han takkede Sæskende for deres Venlighed og Offervillighed, hvorved denne Konference var bleven saa behagelig og hyggelig for Missionærene. Mødet sluttede med Salmen Nr. 36 og Taksigelse af Eldste Fin H. Berg.

Mandag den 22 August Kl. 8 Aften afholdt den Kvindelige Hjælpeforening sit Aarsmøde. Repræsentanter fra Frederikshald, Frederikstad, Røken, Drammen, Laurvig og Christiania afgave Beretning om deres Virksomhed i det forløbne Aar; den havde været til stor Trøst for de Hellige. Præsidenterne Skanck og Grant taledes derefter.

Tirsdag den 22 Marts afholdtes Grensmøde om Aftenen Kl. 8^{1/2}. Missionærene bleve kaldede til at virke i nedennævnte Konferencer:

Christiania: Gilbert Torgerjen (Konferencepræsident og Forstander); Otto F. Monson, Sekretær; John M. Thorup og Fin H. Berg. Adresse: Ofterhaugsgade 27.

Frederikstad: Axel V. Fikstad (Forst); Joseph G. Nielsen og Gustav Johansen. Aadr.: Appenesgade 15.

Frederikshald: Daniel Anderjon (Forst.) og Geo. A. Tørgensen. Aadr.: Strandgaard.

Gidsvold: James B. Nelson (Forst.) og George Petersen. Aadr.: Kirkegade 116.

Villehammer: Geo. T. Larsen (Forst.) og Herman F. Thorup. Foreløbig Aadr.: Ofterhaugsgade 27, Christiania.

Røken: Herman H. Danielsen (Forst.) og Joel M. Poulsen. Aadr.: Johan Sjafsen, Baadsto pr. Røken.

Drammen: Nephi Hansen (Forst.) og Hyrum P. Rokleby. Aadr.: Thornegade 13.

Tønsberg: John E. Swenson (Forst.) og Rudolf Stofsethe. Aldr.: Møllebaksvejen 158.

Larvik: Ole S. Andersen (Forst.); Jens M. Hendrichsen og Hans M. Gabrielsen jun. Aldr.: Helgeienøgade 5.

Arendal: Peter W. Knudsen (Forst.) og Christian R. Rasmusen. Aldr.: Kolbjørnjensgade 120.

Mandal: Peter E. Carlston (Forst.) og Owen W. Halverjen. Foreløbig Aldr.: Østerhaugsgade 27, Christiania.

Præstedømsmøderne afholdtes Mandag den 21 og Tirsdag den 22 August. Præsidenterne Grant og Stanchy og de 26 Uldster fra Zion, som missionere i Christiania Konference, vare nærværende. Alle Uldsterne afgave Rapportter om deres Arbejde siden den sidste Konference. De sølte sig alle taknemlige for det Privilegium at kunne sprede Lys og Kundskab til deres Medmennesker og kundgjøre de glade Tidender, Herren havde udsendt dem med.

Præsident Stanchy og Præsident Grant gave vigtige Instruktioner, som bleve modtagne med Opmærksomhed. Deres opmuntrende Ord vare: „Prædik Evangeliet til rette Tid og ved enhver Lejlighed og bevar fremfor Alt Guds Mand og virk og arbejd, arbejd og virk for Herrens Sag.“

Uden Synd.

Af Uldste Benjamin Goddard.

„Derfom vi sige, vi have ingen Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os“ (1 Joh. 1-8).

I Vinteren 1891 steg en Rejsende ud af Toget i Belton, Texas; da han var fremmed i Byen, spurgte han efter et godt Gjæstgiversted.

„Derfom De ønsker et virkelig godt Sted,“ fik han til Svar, „saa skulde De tage ind til „Søstrene.““

Den Rejsende lod til at blive forbausset over dette Svar, men fik som Forklaring, at den bedste Gjæstgivergaard i Byen lededes af „de hellige Søstre“, en lille Forening af Kvinder, som havde indviet sig selv til Gud.

Dels af Nysgjerrighed og dels for at sikre sig det bedste Opholdssted tog den Rejsende ind paa det nævnte Hotel og blev ogsaa punktlig indskrevet. Huset var vel holdt, Bærelserne og Møblerne vare fuldstændig rene, Gjæsterne havde Sæde ved velordnede Borde og fik serveret fortrinlige og veltillavede Maaltider, og dog maatte den Besøgende tilstaa for sig selv, at han sølte sig uhyggelig til Mode, næsten som berørt af noget unaturligt.

Kvinderne vare af alle Aldre, Nogle Enker, Andre fraskilte Koner og Resten Piger, som frivilligt havde givet Afkald paa Ægteskanden og i en Selvpogivelsens Mand søgte Helliggjørelse i den „enlige Lykhalighed“. I mange Lande og blandt mange Sekter kan man møde den samme

Klasse Folk, og der gjøres ofte Anstrengelser for at borttrydde denne sektariske Selvbretfærdighed.

En af de senere Erfaringer, som den Rejsende gjorde med Hensyn til disse Særtroende, skriver sig fra sidste Aar paa Tempelpladsen i Salt Lake City.

Det var i en Samtale med to fremmede Herrer; de senere Dages Tilfjendegivelser drøftedes, lige fra Profeten Josephs Syn, de himmelske Sendebud og Guds Åabenbaringer til denne Profet.

Tilfjeldt spurgte en af de Fremmede, om en Sidste-Dages Hellig faldt fra Guds Naade.

„Na, ja“, var Svaret.

„Begaa Hellige nogensinde Synd?“ spurgte den Anden videre.

„Ja, uheldigvis gjøre de det undertiden“, svarede Ældste X.

Med et selvbehageligt Smil sagde den Fremmede: „Saa have altsaa eders Profets Syner, Englebetjening og guddommelige Åabenbaringer intet nyttet eder; thi saa ere I endnu ikke „født af Gud“.“

Det var næsten unyttigt at søge at overbevise ham om, at de Sidste-Dages Hellige ere „født paany af Vand og Aand“ ved Daab af En, som havde Myndighed dertil (Joh. 3: 5).

„Hvis altsaa“, var det rede Svar, „I ere „overgaaede fra Døden til Livet“ og helligede ved Troen, ere I ude af Satans Magt. I tolv Aar har jeg levet med Kristus, gjort hans Villie og hverken i Tanke eller Gjerning begaaet nogen Synd.“ Og han læste med Selvtillid følgende for at støtte sin Udtalelse:

„Hvo, som gjør Synd er af Djævelen . . . Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd, fordi hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke gjøre Synd, fordi han er født af Gud“ (1 Joh. 3: 8-9). Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke“ (Joh. 5: 18).

Efter at den Fremmede i nogen Tid havde fortolket disse og lignende Citater for at støtte sin Paastand om Helliggjørelse, blev der givet Ældste X. Lejlighed til at fremføre sine Anskuelser om det foreliggende Emne. De ovennævnte Skriftsteder synes tvetydige, men skulde tydelig nok ikke oversættes som ovenfor. Johannes siger i det samme Brev:

„Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke skulle synde; men dersom Nogen synder, have vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den Retfærdige“ (1 Joh. 2: 1).

Det er klart nok af Slutningen, at de, han skriver til, vare udsatte for at synde. I Kristi Billede om Vintreæet og dets Grenne lægges dog Vægt paa en bestandig Vagtsomhed og Gudsfrugt: „Jeg er Vintreæet, I ere Grenene. Hvo, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet Intet gjøre. Om Nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en Gren og visner.“

I den førnævnte Epistel gjentager Johannes ogjaa Formaningen:

„Derjom det, som I hørte fra Begyndelsen, bliver i eder, skulle og I blive i Sønnen og i Faderen“ (1 Joh. 2: 24).

Strøbelighederne hos „de Hellige i Kolossen, de troende Brødre i Kristus“, kjendte Paulus godt, da han henvendte sig til dem i følgende Ord:

„Men nu aflægger ogjaa I alle disse Ting, Brede og Hidfighed, Ondskab, Bespottelser og slem Snak af eders Mund. Lyver ikke mod hverandre, I, som have afført eder det gamle Menneske med dets Gjerninger“ (Koll. 3: 8-9).

Hvis disse Citater ere utilstrækkelige, henledes Opmærksomheden paa Jesu Advarsel:

„Ser til, at Ingen forsører eder . . . Mange falske Profeter skulle opstaa og forsøre Mange . . . Men hvo, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig“ (Matt. 24: 4, 11, 13).

Paulus' Raad til Menigheden i Korinth burde nøje overvejes af Alle, som gjøre Fordring paa Syndefrihed:

„Fremdeles minder jeg eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I beholde det efter den Tale, hvormed jeg forkyndte eder det, medmindre I have hørt letfjindigen.“

Frelse og Dphøjelse ere begge betingede af visse Ting, og de Sidste-Dages Hellige opmuntres til Marvaagenhed og gode Gjerninger, saa at de tilfidsst maa blive frelste i Guds Nærværelse.

„Derfor bliver stadig i den Frihed, hvormed Kristus frigjorde os, og lader eder ikke atter tvinge under Trældoms Nag“ (Gal. 5: 1).

Det er jammerligt at tænke sig, at mange gode Folk villigt lade sig bedrage af vor Saligheds Fjende trods den hellige Skrifts ligefremme Værdomme. Det er næsten umuligt at bortfortolke Betydningen af Paulus' Mening:

„Synde vi med Willie, efter at have annammet Sandhedens Erkjendelse, er der ikke Offer mere for Synden, men en frygtelig Forventelse af Dommen og en brændende Nidkjærhed, som skal fortære de Gjenstridige“ (Hebr. 10: 26-27).

Videre Kommentar synes næsten overflødig, men for den alvorlige Underføgers Skyld erindres Læseren om, at netop de, som have adlydt Kristi Værdom ved at øve Tro og „Omvendelse fra døde Gjerninger“, som have modtaget Daabens Ordinance, og som „have smagt den himmelske Gave, ere blevne delagtige i den Helligaand og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter“, kunne bevislig falde fra Troen og svigte deres Pligt mod Gud; hvorledes skulde det ellers være „umuligt, hvis de falde fra, atter at forny dem til Omvendelse“ (Hebr. 6: 4-6).

Sammenlign med det foregaaende ogsaa Apostelen Peters Advarsel:

„Thi dersom de, der have undflyet Verdens Besmittelser ved den Herres og Frelseres Jesu Kristi Erkjendelse, igjen lade sig indvikle deri og overvindes, da er det Sidste med dem blevet værre end det Første. Thi det havde været dem bedre, at de ikke havde kjendt Retfærdighedens Vej, end at de, der de kjendte den, have vendt sig fra det hellige Bud, som var dem overantvordet“ (2 Peter 2: 20-21).

Efter en omhyggelig Overvejelse af det Foregaaende kan man paany rejse det Spørgsmaal: „Hvorledes skal man da forklare de førnævnte Steder i Johannes førstnævnte Epistel?“

„Hver den, som er født af Gud, gjør ikke Synd . . . og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud.“

„Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke.“

Det er allerede paavist, at denne Udlæggelse i Oversættelsen modsiges af Epistlens Forfatter og er fuldstændig i Strid med Aanden i Kristi Lærdomme og ligeledes med hans Apostles.

Vi indanke derfor disse Steder for en nyere Inspirations Dom, der findes i Profeten Joseph Smiths Oversættelse, som harmonerer med Mesterens Lærdomme og beviser, at det nittende Aarhundredes Profet besad den samme Profetiens Aand, der karakteriserede „de hellige Guds Mænd, som talede drevne af den Helligaand“ (2 Peter 1: 21).

Den inspirerede Oversættelse lyder:

„Hver den, som er født af Gud, vedbliver ikke i Synd, fordi Guds Aand bliver i ham, og han kan ikke fortsætte i Synd, fordi han er født af Gud og har modtaget Forjættelsens Helligaand“ (1 Joh. 3: 9).

„Vi vide, at hver den, som er født af Gud, vedbliver ikke i Synd; men hvo, som er bleven født af Gud og bevarer sig selv, han overvindes ikke af den Onde“ (1 Joh. 5: 18).

Den inspirerede Oversættelse af Bibelen bringer Klarhed paa mange Punkter, som den forstandige Læser har maattet opfatte som Selvmodsigelse af Bibelens Ord. Vi maa derfor i Sandhed ofre Tak og Pris til Gud for Aabenbaringens Lys, som har givet hans troende Børn ny Fortrøstning til de hellige Skrifter.

(*Young Womans Journal.*)

Indhold:

Synd er Ursagen til Frafald . . .	289	Indbydelse	297
Brev Leo Tolstoy om Krigen . . .	291	„Ikke Noget at komme for“ . . .	297
Redaktionelt:		Christiania Efteraarskonference . .	299
En litterær Mission	296	Uden Synd	301

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skancky, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).